

WALKROVINY

ČÍSLO 22

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2016

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 1 -
Aktuality.....	- 2 -
Piškvorčí odyssea	- 2 -
Návštěva Barbary Winton	- 2 -
Povídka	- 3 -
Post Scriptum	- 4 -
Interview with Claire Flemister	- 9 -
LitRýna	- 16 -
Komiks	- 21 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

A jsme zase tady, po prázdninové pauze opět rozjíždíme náš časopis Wolkroviny. Naše redakce se trochu ztenčila, avšak i nadále vám budeme přinášet naše stálé rubriky. I letos bude cílem časopisu přinášet vám zajímavosti a aktuality ze školního prostředí, budeme vám prezentovat tvorbu studentů GJW a snažit se zprostředkovávat rozhovory jak s učiteli, tak s dalšími osobnostmi, které zavítají na naši školu.

Zároveň bych také rád vyzval kohokoliv, kdo se zajímá o dění ve školním časopise a chtěl by jakkoliv přispět do naší tvorby, ať se nebojí kontaktovat mě nebo jiného člena redakce, rádi mezi nás v časopise přivítáme nové tváře.

Doufám, že vám dvojčíslo září-říjen přinese něco zajímavého. Děkujeme za vaši přízeň!

Jakub Jílek

Aktuality

Piškvorčí odyssea

29. 9. se uskutečnilo školní kolo v piškvorkách, jehož i já byl účastníkem. Říkal jsem si, že to bude vyrovnaný souboj, přeci jen jsou to pouhé křížky a kolečka uvězněné v mřížce. Jaký to kolosální omyl.

Všichni soutěžící se sešli v aule, bylo nás tam 72, pan profesor Mlateček provedl krátkou instruktáž ohledně průběhu soutěže a už se mohlo začít. Rozdělení do devíti skupin po osmi soutěžících jsme byli připraveni zápasit. První souboj jsem vyhrál docela rychle, tak jsem měl čas porozhlédnout se po mé skupině a po mých zbývajících rivalích, najednou vidíte, jak všichni přemýšlí nad dalším tahem jako nad šachovou partií. A zanedlouho už sedím naproti dalšímu soupeři, kreslím křížek, odpovědí mi je kolečko, kreslím další křížek, protivník najednou přemýšlí, opravdu asi pět sekund se zamyslel. Nechápu, jak je vůbec možné přemýšlet hned tak ze začátku nad taktikou. Ale opravdu, o několik tahů dál jsem skončil. Rozhodně zajímavý zážitek. Piškvorky nejsou jen tak ledajaká hra. Důležité je, že do oblastního kola soutěže postoupilo 15 žáků. Absolutním vítězem školního kola se stal Adam Dittmann.

Návštěva Barbary Winton

20. října se některé třídy mohly účastnit velmi výjimečné události, naši školu totiž navštívila dcera Nicholase Wintona. Účelem její návštěvy bylo přiblížit nám, studentům, pomocí prezentace a hlavně svého výkladu situaci, ve které se její otec musel pohybovat, když zachraňoval stovky židovských dětí z nebezpečného prostředí tehdejšího Československa. Velmi oceňuji, že nám škola setkání tohoto typu zprostředkovává. Bylo příjemné setkat se s takovou významnou osobností jakou paní Wintonová je. Sice nedokázala to, co její otec, avšak vypráví jeho příběh mimo jiné i v našich končinách, čehož si musíme vážit.

Martin Dobeš

Povídka

11. 9.

Zase jsem se pohádal s otcem. Tentokrát při večeři a zase kvůli jednomu a tomu samému tématu. Nejen, že mi nerozumí, ale ani se nesnaží mi porozumět. To je pořád samé musíš, nesmíš, nemůžeš, nesluší se a tak dále až donekonečna. Moje touhy jsou mu vzdáleny asi jako mně představa, že jednou převezmu krám. Daleko milejší je mi zpěv racků, vůně soli, moře, dálky a krásných černošek. Takhle to dál nejde. Musím něco udělat.

12.9.

Dnes to bylo ještě nesnesitelnější než včera. Otec objevil mou sbírku cestopisů a všechny do jednoho je spálil. Spolu s nimi shořela i má láska k domovu a mé ideály. Rozhodl jsem se, že uteču a splním si svůj sen, i když to bude drahé. Však co, jsem synem váženého měšťana, benátského obchodníka, takže základní obnos do začátku si vezmu. Musím si vypracovat plán a počítat se všemi možnými překážkami, které mi osud postaví do cesty.

13.9.

Mám plán. Je přesně 23:00 a otec s matkou tvrdě spí, čehož musím využít. Ted' nebo nikdy. Peníze, tento deník i jiné nejdůležitější věci mám při sobě v uzlíku, takže by mě teoreticky neměly zastihnout žádné nepředvídatelné události. Je velikým štěstím, že mám pokoj v prvním patře a jsem spíše subtilnější postavy, takže mi nedělá problém se protáhnout a utéct oknem. Venku je zima, ale mě hřeje toužebná vůně exotiky, daleké, dosud nepříliš probádané ciziny. Utíkám a pozoruji, jak za mnou mizí město, a přibližuji se k moři. Najednou si počínám uvědomovat komplikace týkající se plnění mého snu. Předně mě nikdo nenechá na své lodi, poněvadž jsem nezletilý. Jo nezletilý, ale důvtipu mám víc než leckterý starý mořský vlk. Ráno vyřeším okolnosti ohledně plavby. Prozatím se uložím ke spánku na pláži, protože jsem již velmi unavený.

14.9.

Pokusil jsem se podplatit kapitána jedné rybářské lodi, ovšem marně. Šlo na něm znát, že je tu nový, protože odmítl jak peníze, tak soudek rumu, který vyplavilo moře při přílivu. Řekl, že nemůže riskovat, že plavbu nepřežiju, takže prý mám pár let počkat, aby vše probíhalo přesně podle zákonů a on nešel za mříže. To sotva. Když nemůžu legálně, vymyslím jinou alternativu, jak uniknout šedivé realitě všedních dnů a načerpat zkušenosti a zážitky z mořeplavby. Po chvíli přemýšlení mě napadlo, že bych se mohl v nestřežený okamžik schovat v podpalubí některé z prázdných lodí. A jak jsem řekl, tak jsem také udělal. Sice se mi zde píše špatně, neboť je tu tma a jsem ve stísněném prostoru, ale vždy je třeba něco obětovat. Proto jsou tyto řádky poslední v dnešním dni. Dá-li Bůh, budu pokračovat zítra.

Martin Dobeš

Post Scriptum

Tento měsíc nám rozhovor poskytla absolventka našeho gymnázia Mgr. et Ing. Anna Riedlová. Po gymnáziu studovala na Masarykově univerzitě v Brně.

Jak probíhalo její vysokoškolské studium a jak hodnotí svá středoškolská léta?

Vzpomínáš na svá středoškolská léta pozitivně? Jaký jsi měla tehdy vztah ke studiu?

Vzhledem k tomu, že mám dva diplomy a relativní jistotu zaměstnání, poskytuje mi to možnost být brutálně upřímná. Střední škola nebyla nejšťastnější období mého života. Jsem introvert a kolektiv lidí, který mi byl někým vybrán, ve kterém se očekával určitý vzorec chování, mi ne vždy vyhovoval. A určitě jsem nebyla sama, kdo se tak cítil. Nejhorší na tom bylo, že se musíte tvářit, že je vše ok, abyste paradoxně nevybočovali.

Ale na druhou stranu jsem potkala pár lidí, kteří formovali můj život znatelným způsobem. Pan Havlík, který mi ukázal polovinu Evropy a ujistil mě, že pamatovat si letopočty a bádat o historických detailech je v pořádku. Paní Krejzová a pan Pospíšil, kteří ve mně, spolu s mými rodiči, vzbudili mou životní vášeň, knihy. Paní Krejzová byla prvním člověkem, kdo mě označil za kreativního jedince a já na to nikdy nezapomenu. Zachránila mě před sebevražednou volbou zubařiny. Dále musím zmínit paní Průšovou, která mě, poněkud zvráceným způsobem, donutila milovat matematiku a logiku, což mě teď částečně živí.

Odjakživa jsem byla zvědavá a škola mě bavila. Kromě tělocviku. Ačkoli jsem odmala sportovala, a to poměrně aktivně, nikdy jsem způsob, jakým byl veden, nepochopila. Nač házet granátem v době míru, nebo skákat přes tyč zády vpřed, když by ji každý příčetný jedinec raději podlezl? Pokud bylo nutné vymyslet tyto bizarní disciplíny, prosím. Ale proč to známkovat a stavět na úroveň biologie, či cizímu jazyku, to mi hlava nebrala. Byli tací kantoři, kteří se k tomu stavěli s nadhledem a pro sport získali další jedince, což jsem obdivovala. Pak tu byli i tací, kteří to dělali prostě postaru.

Střední škola mi pomohla si ujasnit, kterým směrem se vrtnout. Dala mi možnosti a rozhled. Nikdy jsem nevěděla tolik podrobností z tolika oborů, jako na gymplu. Po něm se začnete více specializovat a například moje orientace v chemii či fyzice je momentálně mizerná.

Kdy ses rozhodla, co bys chtěla po gymnáziu studovat a na základě čeho ses rozhodovala?

Věděla jsem, jakým směrem bych se chtěla ubírat. Ale jsem si také jistá, že jsem neseseděla v pokoji při vyplňování přihlášek s jasnou vizí, že bych chtěla být právník, nebo auditor. Spíše jsem věděla, že nebudu doktor, nebo učitel a od toho jsem se odpíchla. Podala jsem si přihlášky na práva do Prahy, Brna a Olomouce, to samé na ekonomky. Chtěla jsem do Brna, kde se přijímačky dělaly stylem vabanque. Trénovala TSP a doufala, že se dostanu alespoň na jednu fakultu. Praha mě nelákala a Olomouc byla moc blízko. A bum, vyšlo to všude. Tak jsem se zapsala jak na finance, tak na práva s tím, že si pak vyberu, co mi bude sedět víc. A bum, vystudovala jsem obě.

Jaká jsou podle tebe pozitiva a negativa studia na vysoké škole?

Obrovským pozitivem je jiný způsob organizace výuky. Na právech i na ekonomce jsem si mohla rozvrh sestavit sama. I když jsem dělala dvě školy a ještě v druháku byla naivně nadšená pro přednášky, škola mi končila ve čtvrtce

po obědě. To byla příjemná změna po osmi letech. Navíc s volnem přes zkouškové a prázdniny se toho během studia dost stihne. Tedy záleží na oboru.

Negativa, to je otázka pro každého. Já jsem odjakživa zvědavý člověk a příliv nových informací na denní bázi mi vyhovoval. Navíc s možnostmi volitelných předmětů je to pro člověka, který se chce něco naučit, místo, kde se cítí pohodlně a motivován. Psala jsem eseje, o jejichž zadání jsem pochybovala? Jistě že ano. Odevzdala jsem práce, o nichž jsem dopředu věděla, že je nikdo nebude číst. Vícekrát, než je zdrávo. Učila jsem se na zkoušky přes noc a chtěla s tím vším praštit. No ani ne. Mě to totiž bavilo.

Jak vypadal tvůj běžný vysokoškolský den?

Jsem ranní ptáče, takže jsem si hodiny naházela hned na ráno. Většinou tři až čtyři devadesátiminutové bloky, aby mi to hlava ještě brala. Dost času mi zabralo přejíždění mezi fakultami, ale to jsem si zvolila sama, když jsem se rozhodla studovat dvě fakulty zaráz. Pozdní odpoledne a večery jsem měla volné. Samozřejmě, že něco z toho si nárokovala ještě škola, ale je to na každém, jak si to v hlavě poskládá. Měla jsem spolužáky, kteří celý semestr neudělali ani ťuk a pak se nadrtili na zkoušku. Učili se celou noc, ráno to všechno vyplivli na papír, podepsali a šli s čistým štítem domů. Byli zde i tací, kteří škole věnovali veškerý volný čas a na zkoušku se učili týden, aby odešli s ěčkem s odřenýma ušima. Já se snažila být někde na půli cesty. Abych se nezbláznila, ale mohla se podívat rodičům do očí a říct jim, jak moje studium, které dotují, pokračuje. Jakmile jsem si našla stáž, šlo toto rozumné rozvrhnutí do kytek.

Jak probíhala tvá stáž u KPMG Czech Republic?

Ke KPMG jsem se dostala víceméně náhodou. Šla jsem se podívat na veletrh pracovních příležitostí, protože mi začalo v třetáku docházet, že advokátem nebudu. KPMG tam mělo stánek, který velmi aktivně komunikoval s okolím a nesnížil se pouze k rozdávání letáčků a propisek. Věděla jsem co je audit, účetnictví jsem znala z ekonomky, ale nikdy mě nenapadlo, že by to bylo pro mě. Zkusmo jsem podala žádost na pozici KIPa (stážistu na pozici asistenta). Prošla jsem třemi koly výběrového řízení, které obsahovaly eseje v angličtině, testy na počítači a pohovor s assessment centrem. Trvalo to celé dva dny a konkurence byla skličující a já jsem si říkala, že snad ani nevěřím, že by to mohlo vyjít. Ale ještě ten den se mi ozvali, že pro mě mají nabídku. Byla jsem překvapená a řekla si, že to tak má být.

V září mě proškolili, což zabralo skoro měsíc. Poté jsem jela na svoji první zakázku. Po prvním dni jsem byla vyděšená, vyčerpaná a absolutně jsem nechápala, co tam dělám. S pomocí kolegů, kteří mě zpětně ujistili, že je vše v pořádku, jsme zakázku dokončili a já ji přežila. Druhá zakázka byla jen děsivá a vyčerpávající a třetí pouze vyčerpávající. Na konci auditní sezóny, na kterou jsou stážisti přijímáni, bylo evaluation a na něm jsme si s manažery brněnské kanceláře řekli z očí do očí, jak jsme celou sezónu vnímali. Byli se mnou spokojeni, nabídli mi možnost být stážistou i v pátém ročníku na VŠ. Poté mi přesně o rok později nabídli i full-time (plný úvazek, pozn. red.). Diplomky a oboje státnice jsem dělala s vědomím, že mám práci od září jistou. To mě docela uklidnilo. V Brně je v některých oblastech docela přetlak.

Co máš na své práci nejraději?

Změnu a každodenní výzvu. Nechtěla jsem se uvrtnout po škole k práci, kde budu denně sedět 8 hodin, s prominutím, na zadku a bouchat do počítače přijaté faktury. Ne, že by to byla špatná práce, ale není to pro mě. Při auditu jste každý týden u jiného klienta, řešíte jiný business a vyvstanou před vámi jiné problémy. Baví mě učit se novému a o tom tato práce je. Jste neustále v procesu učení se. Jste obklopeni lidmi, kteří před několika lety prošli tím samým, a proto žádná otázka není špatně a žádný názor není bezvýznamný. Všichni si tykáme, atmosféra je nakloněna vzdělání a osobnímu růstu, a to mi vyhovuje.

Jaké jsou tvé cíle do budoucna?

Dnes mohu říct, že jsem v práci spokojená. Vyhovuje mi sezónnost, kdy od října do dubna se jede na více, než plné obrátky. Ale o to je léto volnější a člověk může cestovat. Chci tuto práci dělat až do důchodu? Spíše ne, ale je uklidňující, že to ode mne nikdo ani neočekává. Do budoucna bych chtěla určitě zůstat v oboru finance, možná poradenství, nebo i pracovat sama na sebe. A jelikož nevím, co bude příští pondělí, momentálně mě to nepálí.

Chceš našim čtenářům na závěr něco sdělit?

Po pěti letech od mé poslední návštěvy GJW jsem se hodně změnila a vy se změníte také. Člověk získá odstup a nadhled. V momentě kdy vaše zkouška z jednoho předmětu je objemově stejná jako celá maturita, naučíte se určovat si priority. Pokud budete studovat jednu, či dvě školy a ještě u toho pracovat jako já, zjistíte, že si můžete sáhnout na mentální dno a oklepat se z toho s grácií. Na gymplu jsem byla jedničkářka, bazírovala jsem na známkách, protože to byl jediný výsledek, kterým jsem se mohla prezentovat. Na univerzitě a

v práci je vícero cest jak ukázat, že na to máte. Vědomí této skutečnosti mi umožnilo se konečně uvolnit a nebýt v křeči, že nedostanu jedničku. Nikdo nečekal na moje jedno zaváhání, aby mi jej vmetl do tváře. Věci mají mnohem komplexnější podstatu. Potkáte nové lidi a třeba se nebude cítit tak mimo, jak se cítíte teď. Jsem introvert, a až na VŠ a v práci jsem to přijala a začala si toho vážit. A hlavně všechno nějak dopadne. Pokud nejde o život, jde o ...(doplňte dle libosti).

Veronika Voglová a Anna Riedlová

Interview with Claire Flemister

Určitě už mnoho z vás stihlo zaregistrovat, že se mezi námi pro tento školní rok objevila poněkud výjimečná spolužačka. Je jí Claire Flemister z Spojených států amerických. Rozhodli jsme se, že ji trošku vyslechneme formou rozhovoru. Zjistili jsme mnoho zajímavých věcí, určitě si najdete chvíli a přečtěte si tento poutavý rozhovor.

Hi Claire, for a start, where are you from?

Hi, I am from small town called Ponte Vedra Beach, Florida. Nobody knows where it is, it is near Jacksonville. I live like 2 kilometers from the beach. And something about 250 kilometers from Disney World and that is what matters.

Originally I am from Atlanta, Georgia which is the state right above Florida.

What was your first impression when you arrived to Czech Republic, what did you feel?

When I was looking out of the plane window, I was like: Holy crap it is gorgeous. Just seeing those beautiful hills and everything, it just took my breath away. And then when I was riding with my host family through Prague, all those buildings, everything looked so European. Simply I was so amazed by everything, everything was really pretty.

Did Czech Republic met your expectations?

Met and went far beyond them. It started at home, you know everybody thinks it is still Czechoslovakia. So everybody have on their mind this communist country with nothing to offer, they do not know anything beyond Prague. So coming here, sure there is plenty of diversity, I had to do research project before I came here so I knew information and I had seen pictures but then living here and being it. It is so amazing and people back home can't believe how can you fall in love with this "still in 50's" country.

How did it happen, I think that Rotary Club took part in it am I right?

Yes, Rotary Youth Exchange, it is an international program. Kids go all around the world. I have found about it about six years ago, and it took me that long to convince my parents and I applied and I had that list of top 5 countries and I was older so my list was more limited. I knew I want to go to Europe , and when I got Czech, it was country that I did not know anything about. But when I found something about it on my phone, it just looked amazing. So it came really randomly, I did not expect it, it was just given to me. So here I am.

How long are you staying here?

I am here until July, for ten months.

I suppose you already have many friends there, tell me about them.

My classmates have been amazing. First day I was terrified how am I going to make new friends. I actually do not speak much Czech at all. And they invited me out for coffee and we spent three hours there just talking and getting to know each other and now we are having parties, we are hanging out sometimes. So I can say that I am very lucky.

Can you compare spending of free time here and in the USA?

I fell like things here are more slow, you take your time when you are doing something. For example when you are going to eat out it is not normally like: your order is taken - you eat - you are out. In America it is as fast as you can go. And here it is more like have a glass of wine, enjoy your food. It is more about that you do things because you want to do them and you enjoy them. School is also a lot less competitive. In American school you compete with everyone else to be the best and to get to the college. And here it is like you are here to learn things. Sure you want to go to college but there is not that insane competition.

You mentioned school, could you describe us how the scholar system in USA works? Because this topic is quite unclear for many of us. How looks your normal day in school?

Normal day in school, well schools may differ slightly but in my school, I go to same seven classes every day but each class is with different people. Each teacher haves his own room. If you go in that room, the teacher will always be

there. That is how class is held, you go there, you meet up with all the kids who are in the class. And when the class is over, you go to another class.

Talking about Florida, your homeland, there was a hurricane situation not so long ago, it is really scary for me, but how do people back there feel it? Is it normal situation like: "Oh, again some hurricane."?

It is not like "Oh, today is a hurricane." but normally when the hurricane comes people have hurricane parties, where you just drink and hang out while the hurricane is going on. In my area we never had any severe hurricanes until this one. Like the last time we had a hurricane to this magnitude was like 1908. Normally we just get storms with strong wind and lot of rain. Occasionally some tornado. Usually when we here hurricane is coming we just joke that it is not big deal but this one cost a lot damage. The pier in the town next to mine was completely destroyed. Lot of our friends living next to the beach lost their homes because they needed to be torn down because all the sand which was underneath them was gone. This hurricane was a lot different than what we experienced before.

I am really interested in travelling across the United States, how easy it is? I heard that road trip is the best option.

Exactly. In World War 2, president Dwight Eisenhower created a massive system of highways that have only grown. You can simply go from one city to another without driving through villages and other towns. Trains are an option but they are not reliable and also they are quite expensive. Planes, you in Europe have a lot of budget airlines, America have few of them but they are more expensive, it is easier to drive. I know friends who travel across whole America to see their family by car because it is cheaper.

I noticed that you asked Mrs. Winton some interesting political-related question. So I can't forget to ask you if you care about politics.

Extremely. It is election year. Elections are crazy, it looks like reality show. Our election is November 8th and there are people who like Hillary or Trump, but I know that many people will say that they do not like either. Whatever happens, dividing country politically is going to be so extreme this year. It is very

interesting to watch from abroad, it is terrifying to watch from abroad but now I think that there is a lot of things that America needs to do.

But at the end of the day people just do not like being told that they are wrong. And that is where dividing starts: "I am right, this is what I believe, this is what I have been taught.". And before we came here we learned a lot about culture and there is the whole idea that what you know, what you grew up with is right is natural. For me it can be different but for you it is natural. For example, at home I walked barefoot, all the time and used same shoes out and in school. And here you guys have house shoes, indoor shoes, school shoes and all that stuff and for me it is so weird. But for you it is what you grown up with. There is the idea that what I do is right and what you do is wrong. But in reality it is right to both of us.

Any message for students?

It is difficult. I want people not to be scared to talk to me because of their language skills. I would like to know other people's views on politics. Because in America, everything is pro-American, America has never made mistake, we never done nothing wrong, forget about Japanese nuke bombing and so on. And here, people have different views, you are in the centre of Europe, you travel a lot so you have quite open mind. In America, when everything around you is America, you do not really get that.

-----PŘEKLAD - TRANSLATION-----

Ahoj Claire, pro začátek nám pověz, odkud jsi přijela?

Ahoj, pocházím z malého města jménem Ponte Vedra Beach na Floridě. Nikdo nikdy neví, kde to je, je to poblíž Jacksonville. Bydlím dva kilometry od pláže a asi 250 kilometrů od Disneylandu, na tom záleží.

Původně jsem z Atlanty v Georgii, to je stát hned nad Floridou.

Jaký byl tvůj první dojem, když jsi přiletěla do České republiky, co jsi cítila?

Když jsem se dívala z okénka letadla, říkala jsem si: "Páni to je nádhera.". Už když jsem viděla ty krásné kopce a všechno kolem, vzalo mi to dech. A pak, když jsem projížděla s mou hostitelskou rodinou Prahou, všechny ty budovy okolo

vypadaly tak evropsky. Jednoduše jsem byla tím vším okouzlena, všechno bylo tak krásné.

Takže ČR splnila tvá očekávání?

Splnila a dalece překročila. Začalo to už doma, každý si myslí, že je to tady stále Československo. Takže každý vidí tu komunistickou zemi, která nemá co nabídnout, neznají nic mimo Prahu. Po příjezdu sem, řekněme, že je tu hodně odlišností. Musela jsem dělat výzkumný projekt, než jsem sem jela, takže jsem znala informace a viděla obrázky, ale teď tady žiju a jsem součástí toho všeho. Je to úžasné a lidi tam doma nemohou uvěřit, jak se můžeš zamilovat do země, která je ještě pořád v "padesátkách".

Jak k tomu vlastně došlo, že jsi tady? Myslím, že se to stalo za pomoci Rotary Klubu, nemám pravdu?

Ano, Rotary Youth Exchange, je to mezinárodní program, umožňuje dětem rozlétnout se po celém světě. Já tuto možnost objevila asi před šesti lety a tuhle dobu mi trvalo, než jsem přesvědčila rodiče. Přihlásila jsem se a dostala jsem seznam pěti nejlepších zemí. Byla jsem už ve starší kategorii, takže můj seznam byl poměrně limitovaný, věděla jsem, že chci do Evropy. Když jsem narazila na ČR, byla to pro mě země, o které jsem nic nevěděla. Ale když jsem si o ní něco našla, vypadala nádherně. Takže ta nabídka přišla náhodně, neočekávala jsem to, prostě mi to bylo dáno. A tady jsem.

Jak dlouho tady zůstáváš?

Jsem zde do července, to znamená na 10 měsíců.

Předpokládám, že už tady máš hodně kamarádů, pověz mi o nich.

Moji spolužáci jsou super. První den jsem byla vyděšená z toho, jak si najdu nové přátele. Popravdě, neumím moc česky. Ale oni mě pozvali na kávu, strávili jsme tři hodiny povídáním a poznáváním se navzájem. Teď spolu často chodíme na párty a trávíme spolu volný čas. Mohu tedy říct, že jsem šťastlivec.

Můžeš porovnat trávení volného času tady a v USA?

Mám pocit, že tady se všechno děje tak nějak pomalu. Například když se jdete najíst v USA, objednáte si, sníte jídlo a odejdete. V Americe všechno probíhá

nejrychleji, co to jde. Tady je to víc o tom, že si dáte sklenku vína a užijete si své jídlo. Je to jako byste ty věci dělali, protože je chcete dělat, protože si to chcete užít. Škola je tu také o hodně míň soupeřivá. V Americe s každým bojujete o to, abyste byli nejlepší a dostali se na vysokou. Tady mi přijde, že jde hlavně o to, abyste se naučili různé věci. Jistě, chcete na vysokou, ale není tu ta šílená rivalita.

Zmínila jsi školu, mohla bys nějakým jednoduchým způsobem popsat, jak vypadá školský systém v USA? Pro mnoho z nás je totiž toto téma docela neznámá záležitost. Jak vypadá normální den v tvé škole v USA?

Normální den ve škole, některé školy se můžou mírně lišit, ale v mé škole navštěvuji sedm stejných tříd každý den. Každá hodina je s jiným kolektivem. Každý učitel má také svou vlastní třídu, pokud do této třídy půjdete, najdete jej tam. Tak ty třídy fungují, přijdete tam, sejdete se s ostatními, kteří do té třídy dochází, a jakmile hodina skončí, tak se přesunete do jiné třídy.

Říkáš, že pocházíš z Floridy, nedávno se tímto státem prohnal silný hurikán, pro mě je to poměrně děsivé, jak to cítí lidé v postižených místech? Je to pro ně už normální situace, řeknete si "Zase nějaký hurikán...?"

To si popravdě neříkáme. Ale většinou, když přicházejí hurikány, tak se lidé sejdou a pořádají hurikánové párty, pije se tam a čeká se, až hurikán přejde. V mé oblasti jsme až doted' tak silné hurikány nikdy neměli. Podobný tam byl naposledy v roce 1908. Běžně se jen proženou bouřky s velkými vichry. Občas i tornádo. Většinou, když se blíží hurikán, tak si z toho vesměs děláme srandu, říkáme si, že to nebude velký problém, ale tenhle hurikán způsobil hodně škod. Přístavní molo ve vedlejším městě bylo při hurikánu zničeno. Mnoho přátel z našeho sousedství ztratilo své domovy, protože musely být strhnuty díky tomu, že všechen písek, na kterém domy stály, prostě zmizel. Tento hurikán byl velmi rozdílný od těch, které jsme doposud zažili.

Osobně mě velmi zajímá cestování po Spojených státech, jak jednoduché to je? Slyšel jsem, že nejvýhodnější je cestovat autem.

Přesně tak. Za druhé světové války president Dwight Eisenhower vytvořil systém dálnic, který od té doby jen roste. Můžete jednoduše jet z jednoho města do druhého, aniž byste projížděli přes nějaké vesnice a podobně. Vlaky

jsou také možnost, ale jsou poměrně drahé a nespolehlivé. Letadla, u vás v Evropě máte mnoho nízkonákladových aerolinek, v Americe takové taky jsou, ale nejsou tak levné. Z těchto důvodů je prostě nejlepší řídit. Mám kamarády, kteří za rodinou jezdí přes celou zemi, protože je to prostě levnější.

Když byla na naší škole paní Winton, ptala ses jí na nějakou zajímavou politicky zaměřenou otázku. Takže se nemůžu nezeptat, jestli se zajímáš o politiku.

Extrémně. Je volební rok. Volby jsou šílené, vypadají jako reality show. U nás se volí 8. listopadu a je tu samozřejmě hodně lidí, co mají rádi Hillary nebo Trumpa, ale taky je hodně lidí, co nemají rádi ani jednoho. Ať to dopadne jakkoliv, politická rozdělenost naší země bude tento rok velká. Je zajímavé a zároveň děsivé sledovat to všechno ze zahraničí. Teď bych řekla, že Amerika má každopádně hodně věcí na práci.

Na konci dne pak lidé prostě neradi slyší, že nemají pravdu. A tady začíná to vzájemné rozdělování. "Já mám pravdu, tohle je to, čemu věřím, tohle je to, na co jsem zvyklý." A o tomhle to asi je. To, v čem vyrůstáme, je pro nás přirozené a je to pro nás to jediné správné. Pro mě to může být jiné, ale pro tebe je to přirozené. Například doma v USA chodím doma bosa a všude jinde chodím v botách. A tady v ČR máte přezůvky pomalu všude, doma, ve škole, na venek. A všechno tohle je pro mě prostě podivné. Avšak pro vás je to přirozené, je to to, s čím jste vyrůstali. Takže je tady ta myšlenka, že to, co dělám já, je správně a to, co děláš ty, je špatně. Ale doopravdy je to tak, že máme oba pravdu.

Máš nějakou zprávu pro studenty?

To je těžké. Chtěla bych, aby se lidé nebáli se mnou promluvit kvůli jejich možným nedostatkům v angličtině. Ráda se seznamuji s názory jiných lidí na politiku. V Americe je totiž všechno proamerické, Amerika nikdy neudělala chybu, nikdy jsme neudělali nic špatně. Zapomeňte na nukleární bombardování Japonska a tak dále... Tak to vypadá u nás, zatímco tady mají lidé plno různých názorů, jste ve středu Evropy, hodně cestujete, což vám asi docela otevírá mysl. V Americe, kde je všechno kolem Ameriky, se vám tohle stát nemůže.

Jakub Jílek and Claire Flemister

LitRýna

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

po dohodě s redakcí Wolkrovin od letošního roku bude náš literární časopis LitRýna vycházet jako příloha školního časopisu. Letošní nové osazenstvo semináře tvůrčího psaní je nejmladší v celé jeho dlouhé historii, bude chvilku trvat, než se náš tvůrčí parní válec rozjede, a proto začneme rozhovorem o našem semináři.

Na začátku školního roku se na mě totiž s hrstí otázek obrátil pan Václav Franc, který provozuje literární časopis autorů Jičínska Čaj. Jeho zájem o náš seminář mě potěšil a rád jsem na jeho otázky odpověděl. Tímto rozhovorem si dovoluji LitRýnu – poprvé coby přílohu Wolkrovin - otevřít.

Váš Michal Marek

ROZHOVOR O TVŮRČÍM PSÁNÍ PRO ČASOPIS ČAJ

Z autorského čtení v Café Sladkovský ve Vršovcích, kterého se zúčastnila i legenda českého undergroundu, Vratislav Brabenec.

- Můžete se čtenářům blíže představit. Jste rodilý Prostějovák? Jak jste se dostal k literatuře?

Narodil jsem se v Prostějově, celý život zde žiju a můžu říct, že jsem lokální patriot. Dostat se k literatuře zní trochu jako dostat se na vysokou, nebo dostat se k penězům, ale je pravda, že ta otázka má něco do sebe. Dnes se „k literatuře“ spousta lidí těžko dostává přes audiovizuální lákadla

moderního světa. Co se týče čtení, byly pro mě spouštěcím momentem jedny letní prázdniny, bylo mi myslím 16 let. Předtím jsem četl detektivní romány Dicka Francise a u třináctého z nich jsem pochopil, že ty knihy jsou jedna jako druhá. Tak jsem šel do knihovny, a protože jsem už tehdy měl moc rád angličtinu, půjčil jsem si na doporučení mé tehdejší učitelky angličtiny hromádku angloamerických klasiků. Byl tam Wilde, Poe, Salinger, Saroyan a několik dalších. Knihy jsem zhltal a díky nim se mi otevřel nádherný svět literatury. Co se týče psaní, to začalo snad někdy na základní škole, kdy jsme s kamarádem psali po cestě na školní výlety jakési variace na povídky Šimka a Grossmana. V prváku na vysoké jsem pak v rámci přípravy na zkoušku z lexikologie začal trochu experimentovat se slovy a pustil se do různých poetických forem. A taky začal psát povídky.

- Jak vznikl nápad organizovat tvůrčí psaní na gymnáziu?

Když jsem v roce 2004 na GJW nastoupil jako učitel, byla ve škole tradice předvánočních literárních posezení. Jmenovalo se to Literární čajovna a bývalo to večer v budově školy. Šlo o setkání studentů a učitelů, popíjel se čaj, hrálo se na kytary, pár studentů přečetlo něco ze své tvorby. Byla tam příjemná atmosféra a při té příležitosti jsem se bavil s kolegou češtinářem o tom, proč někdo z češtinářské sekce nenabízí nepovinný seminář tvůrčího psaní. Jako bázi, kde by se mohli mladí lidé se zájmem o literaturu setkávat a povídat si. O tom, co čtou a taky o tom, co třeba zkouší napsat. Tam se asi ten nápad zrodil.

- Měl jste ihned podporu školy nebo to chvíli trvalo než „ledy roztály“?

No, ono to bylo ještě trochu jinak. Den po zmiňovaném literárním dýchánku si mě k sobě zavolal tehdy čerstvě nastoupivší ředitel školy. Řekl mi, že se doslechl, že jsem se vyptával, proč škola nenabízí studentům seminář tvůrčího psaní. A dodal, že se pletu, že takový seminář škola nabízí. Tvářil jsem se zmateně a zeptal se, kdo ho učí. No a pan ředitel se usmál a řekl, „přece vy, pane kolego“. Tak to tedy začalo a o podpoře školy nelze pochybovat. Máme spoustu prostoru i svobody.

- Jaký byl zájem? A je těžké přesvědčit studenty, aby začali psát, nebo se hlásí sami?

Na tvůrčí psaní se nikdy nestály fronty a nikdy nebylo přeplněné lidmi. Myslím ostatně, že je to dobře. Počet studentů v semináři se pohybuje kolem osmi až deseti lidí. Máme výhodu, že jsme velká škola, máme 700 studentů, takže ta desítky zájemců se mi zatím pokaždé podařila najít. Nemá smysl někoho přesvědčovat, nebo lámat.

- Když někdo dělá nějaký sport je to považováno společností jako něco normálního. Platí to i pro psaní? Vzpomínám si, že třeba v seriálu Panoptikum Města pražského padla věta „může normální chlap psát poezii?“

Ano, básník Richard Boryna a jeho „stín noci“. Těžko říct, jestli vůbec někdo „normální“ může psát poezii, nebo se věnovat autorskému psaní obecně. To bychom se taky rychle mohli zamotat do debaty, co je „normální“ a co je „běžné“, zaměřování těch dvou slov mě vždy dráždilo a myslím, že by se mezi nimi mělo důsledněji rozlišovat. Psát asi není běžné, ale normální to podle mě je. Víte, ony i ty dvě sousedky, které si před samoobsluhou povídají o lidech z ulice, chlapi v hospodě, nebo dědečci vyprávějící vzpomínky z dětství vlastně taky vytvářejí příběhy. Jen jim nedávají písemnou podobu.

- Sledujete v rámci semináře třeba literární časopisy? A případně které?

Literární časopisy programově nesledujeme. Spíše si hrajeme s žánry, jazykem, dopouštíme se literárních parodií a snažíme se tvůrčím procesem bavit. V mém semináři je minimum teorie a čtení, hodně mluvíme a píšeme.

*Petra Reiterová před
vystoupením na pražském
festivalu Mezi ploty.*

- Kniha „PROSTĚ JO. V tomhle městě žijeme“ je asi vrcholem vašeho snažení v tvůrčím psaní. Sešla se ta správná parta? A jak kniha vznikala? Bylo těžké najít sponzory?

Určitě se sešla správná parta. Seminář fungoval v té době už několik let, byla to vyzrálá skupina nadaných lidí s chutí psát. Na začátku sice moc nevěděli, co po nich chci, čekal jsem na texty a nic se nedělo. Tak jsem se rozhodl napsat jako vzorek povídku Dcera, která se všem líbila, a trvali na tom, že jí sbírku otevřeme, což se nakonec stalo. Sponzora sehnal pan ředitel, který nám moc fandí a snaží se, aby škola měla širokou nabídku všemožných aktivit – od semináře astrofyziky, přes nepovinnou čínštinu až po mé tvůrčí psaní.

Rok 2009/2010, kdy kniha vyšla, byl ostatně velmi plodný. V rámci spolupráce s Literárními novinami mě

a ještě jednu studentku semináře pozval redaktor, básník, překladatel a teď už i můj kamarád Ondřej Mrázek na autorské čtení na festival Mezi ploty. Akce pokračovala v kavárně ve Vršovcích, přidala se k nám i legenda českého undergroundu Vráťa Brabenec, četl s námi některé své texty a samozřejmě nás doprovázel na saxofon. Bylo plno a lidem se to myslím moc líbilo. To bych nejspíš označil za „vrchol našeho snažení“.

- Dneska už většina autorů ze vzpomínané knihy vystudovala vysokou školu, ale studovali v oborech blízkých literatuře? A věnují se psaní dál? Určitě by bylo škoda, kdyby literaturu pověsili na hřebík.

Hřebíky jsou, zdá se, bohužel zcela ověšené. Jeden z autorů šel studovat žurnalistiku, ale i on od ní nakonec zběhl k archeologii. Jinak jsou mezi dalšími bývalými frekventanty semináře právničky i farmaceutky, ale dnes už píšou málo, nebo vůbec. Seminář tvůrčího psaní však nemá vyrábět spisovatele, to není jeho cílem.

- A máte čich na ty správné talenty? Nebo vás občas někdo překvapí, o kom jste si původně nemyslel, že by mohl být dobrý autor?

Nedá se paušalizovat, rádi píší introverti i extroverti. Ty druhé je třeba trochu korigovat, což je dráždí a krásně se hádají. Introverti pak mají možnost získat sebevědomí a odvahu vystoupit ze své ulity a vstoupit do výraznější interakce s okolím. Vymámit z uzavřeného mladého autora nějaký text je obzvláště ze začátku velmi náročné. Talent se nedá vyčuchat, ačkoli kolegové češtináři mi čas od času dají tip na někoho, kdo by se do semináře hodil.

- Můžete nám představit časopis LITRÝNA?

Literární obšťastník do každé hodiny LitRýna je takové neperiodické periodikum, ve kterém ostatním studentům školy dáváme k přečtení něco z toho, co členové semináře napsali. Je tedy zaměřen primárně dovnitř školy a nemá jinou ambici, než že si to třeba někdo o přestávce přečte a v ideálním případě se k nám i přidá, bude-li chtít. „Časopis“ je tedy skutečně nadsázka, nemá redakci a je to spíš několikastránkový leták, který vysázím a vytisknu, když mám dost materiálu a hlavně času. Ale i tak se kdysi literatura šířila.

- A co Wolkroviny?

Školní časopis je takový zvláštní fenomén, který stojí a bohužel i padá s jedním dvěma studenty, kteří se jeho vydávání obětují a postaví kolem sebe nějakou redakci. Vznikne, rok dva běží a pak s jejich odchodem na vysokou školu zanikne. Následuje třeba rok pauza a objeví se další. Je to takový cyklus. Teď mě napadá, že možná by se spíš měl jmenovat Fénix :-)

- V knize jsou i Vaše zdařilé povídky. Píšete dál? Vydal jste nějaké knihy nebo publikujete časopisecky?

Píšu dál, ale málo. Klasicky do šuplíku. Pro radost svou a několika málo svých přátel.

- A máte čas na čtení? Kdo je vaším oblíbeným autorem? Předpokládám, že Jiří Wolker?

Wolkerem bych asi nezačal, ale mám ho rád. Na málokoho se podařilo naplácat tolik legend, polopravd a ideologických zkreslení. Myslím ale, že třeba některé básně z jeho pozůstalosti jasně dokazují, že šlo

o fenomenálního básníka. Jinak z poezie rád čtu Skácela, Mikuláška, a když mám chuť, ponořím se do Holana. V próze pořád dokola žasnu nad povídkami Hemingwaye a Čechova. Teď nedávno mě zarmoutil odchod Umberta Eca. Stejně jako několik let nazpět Jana Balabána, kterého jsem považoval za nejlepšího českého prozaika té doby. Z českých autorů mě docela baví styl Miloše Urbana a uznám, že Žitkovské bohyně se Kateřině Tučkové taky náramně povedly. Docela intenzivní letní zážitek bylo i Do tmy Anny Bolavé. Mám rád ale i mnoho dalších žánrů, třeba sci-fi. Taký jsem velkým fanouškem Sherlocka Holmese. No a nesmím zapomenout na Jaroslava Haška, se kterým jsem měl začít, protože pokud je někdo můj oblíbený autor, tak je to právě on.

- Jestli se nemýlím, máte aprobaci i z anglického jazyka. Jak moc jsme se zlepšili ve výuce cizích jazyků obecně?

Je to zvláštní, učíme se tady čtvrt století intenzivně anglicky a přece se nezdá, že by Češi měli pověst těch, se kterými se bez problému v angličtině domluvíte. Myslím nicméně, že ke zlepšení výuky došlo. Ale asi jak kde. Student odchází ze střední školy s maturitou na poměrně nízké úrovni, ale něco přece jen umí. Problém vidím v tom, že pak nemá šanci cizí jazyk dál používat, konzumuje ho maximálně tak pasivně na internetu, ale mluvit nemá s kým. Ani pracovních pozic, kde je angličtina denním chlebem, není mnoho. O výuce cizích jazyků na vysokých školách skoro ani nemá cenu mluvit, jak mi potvrzují moji bývalí studenti. Jazyk potřebuje v člověku žít, jinak uvadá a chřadne. Což ostatně neplatí jen pro cizí jazyky, ale i pro jazyk mateřský.

- Myslíte si, že je vhodné, aby se děti na základní škole učili dva cizí jazyky? Nebylo by vhodnější naučit se jeden jazyk pořádně a druhý třeba jako nepovinný předmět pro ty talentovanější?

Předvánoční literární setkání v kavárně ve Špalíčku.

Co je to pořádně? Myslím, že dva cizí jazyky jsou v pořádku, můžeme se bavit od jakého věku. Jiný problém je katastrofální nedostatek kvalitních učitelů (nejen) jazyků ve školství. Pokud někdo má vysokou školu, umí dokonale cizí jazyk a navíc je aspoň trochu schopný, tak je malým zázrakem, když se rozhodne dlouhodobě realizovat ve školství. Dva cizí jazyky tedy určitě ano, ale pouze pokud jsou vyučovány kvalitně a s jasnými cíli. Studium jazyka totiž nepřiblížuje člověku jen jazyk samotný, ale i historii, kulturu a způsob myšlení dané země. A to je podle mě nesmírně důležité a žádoucí.

- Máte v Prostějově a okolí svoje oblíbená místa, kde se necháváte inspirovat pro svoje literární plány?

Prostějov je moje srdeční záležitost. Většina mých vrstevníků se dávno odstěhovala do Olomouce, nebo do Brna, ale já zůstávám. Někdy s nadsázkou říkám, že Prostějov je

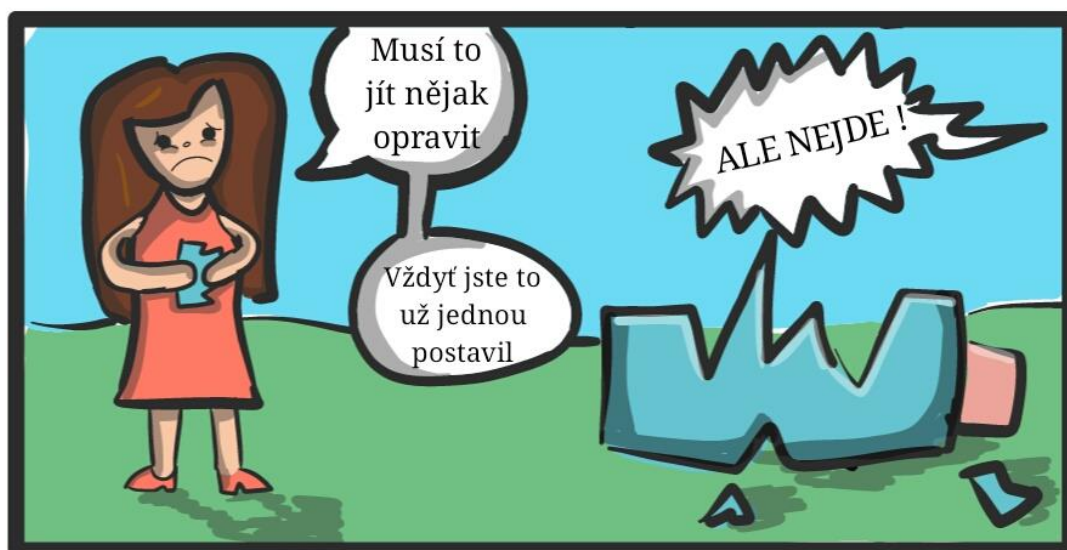
nejmenší padesátitisícové město na světě. Je to ráj supermarketů, máme zde nejvíc prodejní plochy na jednoho obyvatele v ČR. Jedno kino, jedno divadlo. Městská knihovna funguje skvěle. Je to ale prostě taková klidná víska s vymoženostmi města. Podívat se na ni snažím v poslední době i prostřednictvím svého dalšího koníčka - časosběrných videí - a má to docela úspěch.

- A závěrečná otázka: Co by na to všechno vaše záslužné snažení řekl Jiří Wolker? Mimochodem nezlobí se na vás, když jste o něm v povídce „Dcera“ vyzradil jeho hříchy?

O Jirkových hříších se v Prostějově tradují úplné legendy, takže nemyslím, že bych něco v rámci své literární mystifikace vyzradil. Wolker byl *homo politicus*, takže naše sdružování do skupinky psavců by se mu snad líbilo. Stejně jako to, že se tak děje ve škole, která navzdory režimům stále nese jeho jméno.

Děkuji za rozhovor. (Otázky pro časopis Čaj kladl pan Václav Franc.)

Komiks

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (3.A)

Redaktoři: Adéla Dostálková (2.A), Ela Filoušová (O6.B), Jan Sedláček (O2.A), Martin Dobeš (O4.A), Veronika Voglová (3.A)